

Tove Janssonin kuudenteen, vuonna 1962 julkaistuun muumikirjaan pohjautuvaa *Wasa Teaterin Näkymätön lapsi* -nukketeatteridraamaa kantaa ilmeikäs näyttelijä Susanne Marins (vier.). KUVA: FRANK A UNGER

Särkyneen tekee näkyväksi lempeys

Tove Janssonin *Näkymätön lapsi* ei ole mikään helppo draama.

Teatteri

**Wasa Teater: Näkymätön lapsi (Det Osynliga barnet), kenraalinäytös 4. syyskuuta Vasalennäyttämöllä. Tove Jansson. Ohjaus Agneta Lindroos, pääroolissa Susanne Marins (vier.). Nuket: Elina Sarno (vier.), la-
vastus ja puvustus: Lasse Idman (vier.), musiikki: Robert Kock, dramatisointi: Mikaela Hasán, Pelle Heikkilä.**

Wasa Teater juhlistaa Tove Janssonin muumihahmojen 75-vuotismerkkivuotta tuomalla näyttämölle *Näkymätön lapsi (Det Osynliga barnet)* -nukketeatteridraaman. Janssonin alkuperäisteksti vuodelta 1962 on sovitettu soveltuvaan lapsiyleisölle, mutta täytyy muistaa, ettei Jansson kirjoittanut millekään tietylle ikäryhmälle.

Näkymätön lapsi ei ole mikään helppo ja kiva, söpö muumidraama. Pohjimmiltaan se on kamottava ja traaginen tarina siitä, mitä pahimmillaan tapahtuu psyykkisen väkivallan uhrille. Uhrilla on vain kaksi vaihtoehtoa: hajota pirstaleiksi tai suojautua tekeytymällä näkymättömäksi.

Näkymättömän lapsen Ninni valitsee jälkimmäisen. Hän sulkeutuu koteloonsa ja lakkaa ilmaisemasta tunteitaan. Hän ei itke, naura, eikä varsinkaan kiukuttele. Siksi, ettei enää osaa, eikä uskalla.

Wasa Teaterin draamassa alkuperäistekstin ydin on tavoitettu. Muumitaloon tullessaan tarinan uhri on niin säpäleinä, että kykenee oikeastaan vain tärisemään. Ninniä ei ravistele henkisestä koomastaan hereille Pikku Myyn kauhistelu, vaan muumiperheen ymmärtäväisyys, lempeys ja läm-

pö - ja kaiken sisäänsä sulkeva jännittävä alkuvoima, meri.

Lopulta Ninni, jonka ympäristö on tunnistanut vain kaulassa roikuvan tiu'un helinästä, muuttuu vähitellen näkyväksi. Vasta viimeisenä paljastuvat kasvot.

Näkymättömän lapsen kenraalinäytöksessä läsnä ollut alle kouluikäinen yleisö seurasi näyttelijä Susanne Marinsin (vier.) leikitteilyä Elina Sarnon (vier.) tekemillä muuminukeilla keskittyneesti, eikä ihme. Ilmeikkään Marinsin roolityöskentelyä ja heittäytymiskykyä nopeasti vaihtuviin tunnelmiin voi vain ihastella.

Vaikka draaman rankka symboliikka ei täysin pienimmille kävijöille avautuisikaan, jaksivat hekin seurata riittävän rivakkatempoista, ytimekästä kertontaa.

Johanna Jurkka